

ΠΟΙΑ, άραγε, είναι αυτή η μυστηριώδης «Εκτετατική Αίσθησις», ή οποία με κάνει ικανή να προβλέπω το μέλλον, μέσα στις όπτασιες που αντικρύζω επάνω σε μια κρυστάλλινη σφαίρα;

Δέν ξέρω!... Αυτό που ξέρω, είναι ότι παθαίνω κυριολεκτικώς μια αλλόκοτη κατάπληξη, κάθε φορά που βλέπω να έπαληθεύουν εντελώς, στους πελάτες μου, όσα τους προφητεύω!...

Φαντάζομαι, ότι όλοι μας έχουμε στην ψυχή μας την ικανότητα της «Εκτετατικής Αίσθησεως», κοντά στις άλλες γνωστές πέντε. Άλλά ίσως ό ένας μας στους χίλιους, να έχει αυτή την προφητική ικανότητα της «Εκτετατικής Αίσθησεως» περισσότερο ανεπτυγμένη απ' τους άλλους... σε σημείο, μάλιστα, που να μπορη και να τη χρησιμοποιη!

Μεταξύ αυτών συγκαταλέγομαι χωρίς άλλο κι' εγώ.

Παραλείπω τις άριστες θεωρίες, κι' έρχομαι κατευθείαν στα γεγονότα. Θα σας αναφέρω μερικά τελείως αλλόκοτα και καταπληκτικά περιστατικά του ψυχικού μας κόσμου. Κι' έτσι, θα καταλάβετε καλύτερα τι είναι ή «κρυσταλλομαντεία», παρά αν σας άραδιαζα διαφόρους άκατανοήτους όρισμούς!...

Είμαι ένα θαυμάσιο «μέντιουμ». Κι' όταν βρίσκωμαι σε μια κατάσταση «μισο-ύπνώσεως», μπορώ απ' τα φύλλα του τσαγιού που μένουν στο φλυτζάνι σας, ή απ' τις γραμμές της άριστερης παλάμης σας, ή από τις όπτασιες που θα δώ στην κρυστάλλινη σφαίρα που έχω να σας προφητέψω έκαστα έκαστα σχεδόν, τι σας συνέβη ή τι πρόκειται να σας συμβη... Προτιμώ όμως την κρυστάλλινη σφαίρα, γιατί αυτή μου επιτρέπει —με την σιλιπνότητά της και με την άκτινοβολία της— να ύπνωτίζω μαί, και να συγκεντρώνω έντατικά τις κρυφές δυνάμεις της ψυχής μου, σε σημείο ώστε να βλέπω καθαρά τις όπτασιες μέσα σ' αυτό το διάφανο κρύσταλλο...

Και τώρα, ως έρθουμε στα γεγονότα:

Ένα πρωί, ήρθε κάποια πελάτις μου, να με συμβουλευτη στην κρυσταλλομαντεία. Την έβαλα να περιμένη ύπομονετικά, σ' ένα μισοσκότεινο σαλονάκι... Κι' εγώ κάθησα στο πλαϊνό δωμάτιο, μπρός σε μια μικρή κρυστάλλινη σφαίρα...

Προσήλωσα με ένταση τα μάτια μου και τα κάρφωσα άπάνω στη γυαλιστερή επιφάνεια του κρυσταλλίνου αυτού θώλου... Συγκένρωσα όλη την ψυχή μου —αυτοσυγκεντρώθηκα— άπάνω σ' αυτό το κρύσταλλο... Και σιγά - σιγά, άρχιζα να αυτουπνωτίζωμαι...

Σε λίγο το κρύσταλλο μου φάνηκε πως άχνοθάμπωνε... Θάμπωνε περισσότερο κατόπιν... Κι' είδα να έμφανίζεται άμέσως, μέσα στο άχνό έσωτερικό της κρυσταλλίνης αυτής σφαίρας, ένα δωμάτιο —επιπλωμένο!

Σ' ένα τραπέζι του δωματίου αυτού, καθόταν μια πολύ ήλικιωμένη κυρία, ή όποια έγραφε διάφορες έπιστολές... Πλάι της μάλιστα, ύπηρχε ένας άσκετά ψηλός σωρός από γράμματα, γραμμένα ήδη... Και, ξαφνικά, έξαφανίστηκε άμέσως απ' τα «μάτια της ψυχής» μου, το δωμάτιο εκείνο.

Κι' αντίκρυσσα τότε το έξωτερικό του σπιτιού αυτού, στο όποιο άνήκε το δωμάτιο!

Το σπίτι αυτό περιτοιχιζόταν από κήπο με άσκετά δένδρα... Άλλά το είδος των δένδρων αυτών, μονάνα σε κλίμα ψυχρότερο κι' υγρότερο απ' το κλίμα του τόπου—στον όποιο βρισκόμουν—μπορούσε να βρεθη. Κι' έπειτα, όλα έξαφανίστηκαν, ενώ εγώ τιναζόμουν απ' την νάρκη μου, απ' την ύπνωση μου αυτή, στην όποια μ' είχε ρίξει ή καθάρια γυαλάδα του κρυστάλλου...

Φώναξα τότε μέσα την πελάτιδά μου και της περιέγραψα όσα είχα δη στο κρύσταλλο... Πρώτα - πρώτα, της περιέγραψα πως ήταν και ποιά ήσαν τα χαρακτηριστικά της γηραλέας κυρίας που έγραφε τις έπιστολές... Τη βεβαίωσα κατόπιν, ότι θα λάθαινε κι' αυτή μια απ' τις γραμμένες εκείνες έπιστολές...

Επίσης, της είπα ότι ή γηραλαία κυρία θρισκόταν σ' έναν τόπο πολύ βορεινό... Τουλάχιστον εξακόσια μίλια μακρύτερα και προς βορράν, απ' την πόλι στην όποια θρισκόμαστε, απ' τη Νέα Υόρκη δηλαδή... Κι' ότι το συμπέριμα αυτό, απ' το είδος των δένδρων τα όποια είχα δη να τριγυρίζουν το σπίτι: Ήσαν όλα, πεύκα κι' έλατα μαζί!

Η πελάτις μου, άπορώντας, με βεβαίωσε ότι δέν ήξερε καμιά τέτοια γηραλέα κυρία!... Ούτε και κανένας γνωστός ή συγγενής της, καθόταν τόσο μακρύτερα και προς βορράν της Νέας Υόρκης... Κι' έφυγε κατόπιν, κουνώντας το κεφάλι της εις βάρος μου!

Άλλά... ύστερα από έξη περίπου έβδομάδες, ή πελάτις μου ξαναόθε χαρούμενη και κρατώντας μια έπιστολή:

—Ήσαν πιστότατα τα λόγια σας!... μου είπε. Ή γηραλέα κυρία είναι ή νονά μου!... Χρόνια είχα να την δώ, την είναι ξεχάσει έντελώς, κι' ούτε ήξερα αν ζούσε ή αν πέθανε!... Χθές όμως, έλαβα μια έπιστολή της, μ' ένα μικρό τσέκ ως δώρον... Μου γράφει απ' το χωριουδάκι της Κλεβεντάουν, περίπου εξακόσια μίλια προς βορράν!... Και μου λέει επίσης, ότι παρ' όλα τα 85 χρόνια της, κάθησε κι' έγραψε έπιστολές σ' όλες τις βα-

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Η ήθοποιός του κινηματογράφου Ρούθ Ρόλανδ ζητά από

φτιστικές και στα άνήψια της!... Θέλει, λέει, να μās ντροπιήσει για την τεμπελιά μας και για την άποριά μας, που ούτε της γράψαμε καθόλου, ούτε τη συλλογίζόμαστε!

Φυσικά, τα όσα μου είπε ή πελάτις μου, δείχνοντάς μου και την έπιστολή με τις ταχυδρομικές σφραγίδες, έπιβεβαίωσαν άπολύτως την πρόγνωση μου...

Ίδου τώρα, ένα από τα πιο μυστηριώδη και παράξενα περιστατικά, από όσα μου συνέβησαν ως σήμερα.

Μια ήμέρα ήρθε στο σπίτι μου κάποια μεσόκοπη γυναικούλα, με συμπαθητικό πρόσωπο, ή όποια μου είπε τα έξης:

—Έχω υίοθετήσει έναν άνηψιό μου, τον όποιο ύπεραγαπώ... Βρίσκεται τώρα στο Κάνσας - Σίτυ, και πρόκειται να τελειώσει φέτος το γυμνάσιο... Τον προορίζω να σπουδάσει γιατρός, αλλά αυτός έχει μεγάλη κλίση στην άεροπορία!... Θάχετε την καλωσύνη να μου πητε, αν θα πραγματοποιήση τυχόν τα έπικίνδυνα αυτά σχέδιά του;... Τρέμω στη σκέψη ότι θα τον δώ μια ήμέρα άεροπόρο!

Αυτοσυγκεντρώθηκα μπρός στο κρύσταλλο μου, και σε λίγο είδα μια άπεραντη παγωμένη έκταση στο έσωτερικό της κρυστάλλινης σφαίρας, έκτασι που μοιαζε —με τους πάγους και με τα χιόνια της— σαν τον Βόρειο Πόλο... Νεκρική σιγαλιά βασιλευε, στο άχανές αυτό και παγοσκεπασμένο διάστημα... Ναι, σιγαλιά τόσο νεκρική, τόσο άπόλυτη, ώστε ανατρίχιασα άθελά μου, και σιγοκουιόμουν σκιρτώντας, μολονότι ήμουν μισουπνωτισμένη.

... Σε λίγο, άπάνω στην κατάλευκη επιφάνεια της έκτάσεως έ-

